

ת"ד 3358/02/14 - מדינת ישראל נגד אברהם אוהבה

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ת"ד 3358-02-14 מדינת ישראל נ' אוהבה
בפני כב' השופטת שרית קריספין-אברהם

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אברהם אוהבה

הנאשם ע"י ב"כ עו"ד גלעד

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו גרם תאונת דרכים וחבלה של ממש בגין נסיעה לאחור, עבירה על תקנה 145(1) לתקנות התעבורה, בקשר עם סעיף 38(3) לפקודת התעבורה וכן, עבירה של אי מסירת פרטים לנפגעת בתאונה, בניגוד לתקנה 144(א)(3) לתקנות התעבורה, בקשר עם סעיף 38(1) לפקודת התעבורה.

על פי עובדות כתב האישום, ביום 1.7.13, בשעה 19:45 לערך, נהג הנאשם במונית בתל אביב, ברחוב יהודה הלוי ובהגיעו בסמוך לבית מספר 38, החל מסייע רכבו לאחור ופגע בהולכת הרגל, אירנה שפירו, שחצתה אותה עת את הכביש, מאחורי רכב הנאשם.

כתוצאה מהתאונה, נחבלה בגופה הולכת הרגל חבלה של ממש - 2 שברים באצבעות כף רגל שמאל ושבר נוסף ברגל שמאל.

הנאשם עזב את מקום התאונה מבלי שמסר פרטיו להולכת הרגל.

הנאשם כפר באחריותו לגרם תאונת הדרכים.

פרשת התביעה

מטעם המאשימה, העידו העדים הבאים:

עד תביעה מספר 1 - אירנה שפירו, הולכת הרגל המעורבת

עד תביעה מספר 2 - מיכאל מריופולסקי, בעלה של הולכת הרגל, מטעמו הוגש המסמך עליו רשם את פרטי רכב עמוד 1

הנאשם וסומן ת/2

רס"ב נסים חורי, בוחן תאונות דרכים, מטעמו הוגשו המסמכים הבאים: ת/3 - דו"ח ביקור,

ת/4 - תרשים וחוו"ד מומחה

כמו כן, הוגשו המסמכים הבאים תעודה רפואית, שסומנה ת/1 והודעת נאשם, שסומנה ת/5

להלן גרסת המאשימה, כעולה מכתב האישום, עדותם של עדי התביעה והראיות שהוגשו:

הולכת הרגל חצתה את רחוב יהודה הלוי, רחוב חד סטרי שכיוון נסיעה המותר בו הוא ממזרח למערב, מבניין מספר 38, לבניין מספר 35-37, שם המתין עד תביעה 2 ברכב חונה וזאת לאחר שראתה את רכב הנאשם חולף. בתחילת החציה, חשה לפתע מכה חזקה, נפלה לכביש והבחינה ברכב הנאשם מעליה. העדה נפגעה מחלקו האחורי של הרכב ולאחר התאונה, סייע לה הנאשם לקום ולהגיע לרכב של ע"ת 2, רופא במקצועו, שבדק אותה במקום. הנאשם שאל את העדה וע"ת 2 אם הם זקוקים לעזרה או שמעוניינים כי הוא יסיע את העדה לבית החולים וע"ת 2, השיב כי אין צורך. בשלב זה, לאחר מספר דקות, אסף הנאשם נוסעים ועזב את המקום. ע"ת 2 דלק אחריו ורשם את מספר הרכב, ב-ת/2.

העדה הגיעה לבית החולים יום למחרת התאונה ושם אבחנו שני שברים באצבעות כף רגל שמאל ושבר נוסף ברגל שמאל, כמפורט ב-ת/1.

העדה דיווחה למשטרה על קרות התאונה ביום 3.7.13.

עד תביעה מספר 3 ביקר בזירת התאונה ביום 14.1.14, לאחר שהתיק הועבר לטיפולו, ערך תרשים של המקום וזאת על סמך העדויות בתיק וסימן בו כיווני נסיעה וחציה. העד נחקר והשיב כי ייתכן ושגה בסימון כיוון החציה של העדה.

להלן גרסת הנאשם, כעולה מעדותו בבית המשפט:

הנאשם נהג במונית, כמפורט לעיל ולאחר הצומת עם רחוב נחלת בנימין, סימנה לו מישהי כי היא זקוקה למונית והנאשם עצר, הביט במראות הרכב ונסע לאחור באיטיות, עד ששמע צעקה, עצר ויצא מרכבו.

לאחר שיצא, הבחין בעדה, שלדבריו, קיבלה "מכה קטנה", הציע לה עזרה והסעה לבית החולים, אך היא ביקשה שסייע לה להגיע לרכב של ע"ת 2. הנאשם סייע לה וע"ת 2 בדק את העדה ואמר לנאשם כי הכל בסדר ושהוא יכול לנסוע לשלום.

הנאשם נחקר במשטרה רק כעבור 5 חודשים וכבר אז טען כי אינו זוכר אם מסר פרטיו לעדה או לע"ת 2, אך לדבריו, כיוון שמדובר במונית הרשומה על שם בעל הזכות הציבורית בה, לא ייתכן כי הגיעו אליו, אם לא מסר פרטיו, כנטען.

הנאשם נחקר והודה כי לא הבחין בעדה חוצה ובכך אשמתו, אך טען כי העדה לא חצתה במעבר חצייה ולכן, גם היא אשמה בעצם קרות התאונה.

הנאשם נחקר והשיב כי היום, לא יסע שוב לאחור לאסוף נוסע, אלא ימתין לנוסע שיגיע אליו.

לשאלת בית המשפט, השיב הנאשם כי נסע כברת דרך קצרה ביותר, של מטר לערך והביע צער על בחירתו לנסוע לאחור.

דין והכרעה

לאחר שבחנתי ראיות המאשימה ושמעתי עדויות הצדדים, לא נותר ספק בליבי כי הנאשם אחראי לגרם תאונת הדרכים ולתוצאותיה.

תקנה 45 לתקנות התעבורה, קובעת בזו הלשון:

"נוהג רכב לא יסיעו אחורנית, אלא אם יש צורך בכך..".

בד"נ 22/83 מדינת ישראל נגד חדריה (פ"ד ל"ח 2 עמוד 285), קבע בית המשפט העליון את ההלכה לעניין נסיעה לאחור.

הנשיא שמגר נדרש שם לשאלת החובה להסתייע במכוון חיצוני וקבע כי אמנם "לא כל נהג בכל כלי רכב חייב לעולם לבקש עזרתו של אדם נוסף, אם הוא מבקש להניע את רכבו במידה כלשהי אחורה; כל מקרה צריך להיבחן לאור נסיבותיו. אך... בעת הנהיגה אחורה מחובת הנהג לכוון מבטו כל העת אל השטח המוביל במישרין לכיוון אליו רכבו נע; במיוחד עליו לתת את הדעת לשטח המת, ואם אין שליטה יעילה במבטו בשטח אשר אל כיוונו הרכב נע - לא יצא חובת הזהירות, אם לא יבקש ממישהו כי יכוונו בצורה נכונה...

הכלל הוא, כי "מי שרואה קושי מעשי ביציאה מתוך מערכת נסיבות עובדתית אליה הוא נקלע (ואשר אין בה מאומה כדי לסכן אותו), אינו יכול לנקוט פתרון המסכן בעליל את חייהם של אחרים. פתרונו הנכון בכך שמעיקרו לא ייכנס לתוך מערכת הנסיבות האמורה, ואם כבר נכנס אליה, עליו לצאת מתוכה שלא על חשבון בריאותם ושלומם של אחרים".

מגרסת הנאשם עצמו, עולה כי הנסיעה לאחור לא הייתה עניין של צורך ולא הייתה מחויבת המציאות, שכן הנאשם יכול היה, לאחר שעצר את הרכב, להמתין לנוסעת שתגיע אליו שכן גם לגרסתו, עסקין בכברת דרך קצרה ביותר.

בנסיעתו לאחור, ברחוב חד סטרי, יצר הנאשם סיכון מיותר, שהתממש בדמות הפגיעה בהולכת הרגל ואני דוחה טענת ב"כ הנאשם כי מדובר בבחירה סבירה בנסיבות המקרה.

בבוא הולכת הרגל לחצות את הכביש, אך סביר והגיוני כי תביט לכיוון הנסיעה ממנו צפויים להגיע כלי רכב, דהיינו, ימינה, מכיוון מזרח ולא שמאלה, הכיוון ממנו הגיע הנאשם בנסיעה לאחור ולכן, אין לזקוף לחובתה את העובדה כי לא הביטה שמאלה.

פסקי הדין אליהם התייחס ב"כ הנאשם בסיכומיו, אינם מתייחסים לסיטואציה כמו בתיק שלפני, של נסיעה לאחור והגעה בניגוד לכיוון הנסיעה המותר בכביש ולכן, לא ניתן להשליך מהם דבר על המקרה שבנדון.

לו נקט הנאשם בכל אותם אמצעי זהירות שתיאר בעדותו, לא ברור כיצד זה לא הבחין בעדה, טרם שפגע בה, שכן לא ייתכן חולק, כי גם במהלך הנסיעה לאחור ולא רק לפניה, היה על הנאשם להביט אחורה, כיוון נסיעתו ולמרות זאת, לא הבחין בעדה עד שנפגעה וצעקה.

ב"כ הנאשם הלן בסיכומיו כנגד המאשימה, שלא חקרה את התאונה ולא קבעה ממצאים, כל זאת כאשר בוחן תאונות דרכים לא הגיע לזירת התאונה, שכן הצדדים לא דווחו על קרות התאונה ומכאן, שלא נאספו כל ממצאים ולא ניתן היה לבצע עבודת חקירה ממשית.

עם זאת, בנוגע לעבירה על תקנה 144(א) לתקנות התעבורה, אני קובעת כי המאשימה לא עמדה בנטל המוטל עליה ולא הוכיחה אשמת הנאשם ברמה הנדרשת במשפט פלילי.

הולכת הרגל וע"ת 2 העידו כי הנאשם סייע להולכת הרגל לקום ולהגיע לרכב, הציע עזרה והסעה לבית החולים ואילו ע"ת 2, לאחר שבדק את הולכת הרגל, השיב לו כי אינו זקוק לעזרה ולא ביקש ממנו את פרטיו.

הנאשם, בחקירתו, 5 חודשים לאחר האירוע ובבית המשפט, העיד כי ייתכן ומסר את פרטיו להולכת הרגל.

בנסיבות המקרה, ייתכן והנאשם הבין מהולכת הרגל ובעלה כי אינם זקוקים ממנו לדבר ולכן, בחר לעזוב את המקום, מתוך מחשבה שלא אירע משהו משמעותי.

לאור כל האמור לעיל, הנני קובעת כדלקמן:

המאשימה עמדה בנטל הנדרש ממנה במשפט פלילי והוכיחה אשמת הנאשם מעבר לכל לספק סביר, בכל הנוגע לגרם התאונה ותוצאותיה ולכן אני מרשיעה את הנאשם בעובדות ובעבירה הרלוונטית לגרם תאונת הדרכים.

המאשימה לא עמדה בנטל הנדרש ממנה במשפט פלילי בכל הנוגע לעבירה על תקנה 144(א) לתקנות התעבורה ולכן, אני מזכה את הנאשם מעבירה זו.

ניתנה היום, י"ז טבת תשע"ה, 08 ינואר 2015, במעמד הצדדים